

Suure paastu teine, Grigoori Palamase pühapäev

Mk 2:1-12

DIAKON: Tarkus! Seiskem vaga meelega. Kuulgem püha evangeeliumit.

PREESTER: Rahu olgu kõikidega. **KOOR:** Ja sinu vaimuga.

DIAKON: **L**ugemine Markuse pühast evangeeliumist.

KOOR: Au Sulle, Issand, au Sulle. **PREESTER:** Pangem tähele.

DIAKON loeb evangeeliumi:

Ühel ajal tuli Jeesus Kapernauma, ja saadi kuulda et Ta on kodus. Ja kohe tulid paljud kokku, nii et isegi ukse ees ei olnud enam ruumi, ja Ta kõneles neile sõna. Ja neli meest tuli Tema juurde, kandes halvatut. Ja kui nad rahvahulga tõttu ei saanud teda lähedale tuua, võtsid nad katuse sealt kohalt lahti, kus ta oli, ja teinud augu, lasksid alla kandraami, millel halvatu lamas. Nähes aga nende usku ütles Jeesus halvatule: «Laps, sinu patud on sulle andeks antud.» Aga seal olid mõned kirjatundjad istumas, kes mõtlesid oma südames: «Mis jumalateotust see räägib nõnda? Kes muu võib patte andeks anda kui Jumal üksi?» Ja Jeesus, tundes kohe oma vaimus ära, et nood nõnda mõtlevad iseeneses, ütles neile: «Miks te seda kõike arutate oma südames? Kumb on kergem, kas öelda halvatule: „Sinu patud on andeks antud!” või öelda talle: „Tõuse püsti, võta oma kandraam ja kõnni!”? Aga et te teaksite, et Inimese Pojal on meelevald patte andeks anda maa peal,” – Ta ütles halvatule – «sinule ma ütlen: Tõuse püsti, võta oma kandraam ja mine koju.» Ja kohe tõusis

too püsti, võttis oma kandraami ja läks välja kõigi silma all, nii et kõik hämmastusid ja ülistasid Jumalat, öeldes, et «sellist asja pole me eluilmaski näinud.»

+ Meie püha isa Tessaloonika Grigoori Palamase mälestus.

Jh 10:9-16

Issand ütles Tema juurde tulnud juutidele: «Mina olen uks. Kes iganes läheb sisse minu kaudu, see pääseb ning käib sisse ja välja ning leiab karjamaad. Varas ei tule muu pärast kui varastama ja tapma ja hukkama. Mina olen tulnud, et neil oleks elu, ja oleks seda ülirohkesti. Mina olen hea karjane. Hea karjane annab oma elu lammaste eest. Palgaline aga, kes ei ole karjane ja kelle omad lambad ei ole, kui ta näeb hunti tulemas, jätab lambad maha ja põgeneb – ja hunt kisub neid ja puistab laiali –, ta on ju palgaline ega hooli lammastest. Mina olen hea karjane ja tunnen omi ja minu omad tunnevad mind, nõnda nagu Isa tunneb mind ja mina tunnen Isa, ning annan oma elu lammaste eest. Ja mul on veel lambaid, kes ei ole sellest tarast, neidki pean ma juhtima, ja nad kuulevad minu häält ning siis on üks kari ja üks karjane.»